

Světová 1/2 sekvenční rekord - 117-way: 2 body

V červnu 2014 jsem se v Perris Valley, USA, stala 2 světových rekordérkou. Odjakživa jsem si rázně zřídily se s tím, že se k nim budu na starší kolena vracet. A událost, jaká byla v Perris Valley, pro mě měla smysl zaznamenat. Chtěla jsem udělat zkrácenou verzi úvodu speciálně pro 4000.cz, ale z důvodu nedostatku času a nechuti upravovat pro sobě, jakákoliv texty zveřejněné celá. Koho zajímá, skájkání, goto kapitola Den 6 :-)

Přemýšlím, jak jsem se k tak velké akci vlastní dostala a opravdu nevím, kde to všechno začalo. Jestli v červnu tohoto roku, kdy jsem v pomatení mysli vyplnila mnohostránkovou přihlášku a odeslala ji organizátorům světového rekordu, nebo vloni v Polsku, kde jsem poprvé skájkala pokusy o 100-way, nebo předešlého lety v Klatovech, kam jsem jednoho dne přišla s padákem v jedné ruce a stanem v druhé s touhou začít skájkat v sestavě. Se mnou ujali spolupráci load organizátora na velké sestavy a nebo v roce 2006 v Praze, kde Lojzek organizoval sestavy ze dvou letadel s našimi přáteli (a kde byl jediný z nás) a kde mě přivedl na společné setkání s nimi a já poprvé začala opravdovou bigway (byla to 17-way se dvěma body a mělem mi vypadly oči nadšením).

Ale asi se nejvíce hodí začít zprávu, která mně přišla do Facebookové schránky 6. června 2014 (tedy měsíc před událostí), a to přímě od Toma Jenkinse, jednoho z organizátorů rekordu. Zatímco jsem v sobotu večer zrušená listovala Facebookem, objevila se nová zpráva: "Hana. This may be very late notice. But you have a slot on the Womens World Record in Perris next month if you can make it. Please contact me. Or Kate Cooper-Jensen." Na kolik minut jsem fascinovaná. Až tu zprávu po chvíli dokola, než jsem uvědomila, že bádám. Teprve za několik minut jsem na klávesnici vyřadila strážnou odpověď: "Hi Thomas, I will be there!". Měla jsem hrubou představu o nákladech akce, ale netušila jsem, jestli se k tomu letenky, jestli potřebuji vřazení, že nemám pas, že netuším, kde tam bydlet ani jak se dostat na dropzánu. Tyto organizační záležitosti pro mě představují značný stres, nicméně pozvání na Světová 1/2 rekord nelze odmítnout. Velké sestavy jsou měj sen a nejvíce sestava je megasen.

O co v rekordě šlo? Jedná se o sekvenční rekord, kdy je členem chytit sekvenci dvou bodů. Stávající rekord (směšný - sestava, kde jsou muži i ženy) byl 110-way se 2 body. Nový rekord je například na 120-way se 2 body. Organizátory tedy uložili poměrně směšně 1/2 cca - pokud stávající rekord, a to téměř lidem, složitě vřadit z řad a ustanovit tím současně celkovou i světovou rekord. 2 světové rekordy v jednom sešlábem přímě dně - jsem vyřadila všechny potřebné formalities a dokonce se mi podařilo zajistit si spolupráci z Angeles do Perris Valley. Přijížděka auta na městě totiž pro mě nepřipadala vřadění jednak z finančních důvodů, dále z důvodů praktických důvodů - představuje, jak já bych svážela - a ne moc dobrá údržba, jezdím v LA po x-proudých silnicích je skutečně absurdní. Jelikož jsem nikdy nebyla v Americe, ani jsem nikdy necestovala sama, byla pro mě cesta na město téměř neobvyklá. Paradoxně jsem neměla obavy ze seskoků, ale vřadit z toho, jak se do dostat.

Nastal den D a já vyrazila na pražskou Ruzyni. Naše letadlo odstartovalo do Londýna o 30 minut později. V Londýně jsem měla na příměstí na let do Los Angeles jen 70 minut, což mě vyburcovalo k u mě nevědané asertivitě, až když jsem drže příměstí vřadit, kdo si to nechali lůžko, dokonce i ty, kteří si to lůžko nechtěli nechat a svůj let se stihla bez příměstí - doslova v posledních vteřinách. Za mnou zavřeli naši gate a poté, co jsem se zpocené a vyřadit se zhroutila do svého sedadla, našim pilot oznámil, že 3 lidem let nestihli a budeme mě 20 minut později se musíme najít a vyřadit jejich zavazadla. Jak mělo stačit, abych byla mezi nimi! Tímto okamžikem jsem považovala vřadit se za snadné - příměstíky za příměstí a uvědomila jsem tomu, že novému světovému rekordě ji se

Doprava do Perris proběhla dle plánu a po páteční jezdě na dropzónu jsem zvládla jen checkin a zapadla do postele. Další den jsem se probudila u 3/4 ve 4 hodiny ráno a i když jsem byla unavená a moc chtěla spát, u 3/4 to prostě nešlo. Začala jsem tedy studovat manuál, který jsme měli za účelem pátečního startu před ránem nástupem. Zapamatovávala jsem si jména kapitány sektoru, kapitány letadla, svého slotu, jména lidí, na které se zapojuji a které pravě a levě straně, svoji pozici v sektoru, pozici v letounu při skoku a samozřejmě letoun, do kterého patřím při rozchodu a otevření. Pozorně jsem si prostudovala plány naší sestavy, rozchodu naší vlny a pravidel pro účastníky. Přestože se někdy vrací se později (slot, lidi okolo, pozice v letounu, výšky rozchodu jsem později hodná řada, že jsem tomuto manuálu věnovala dostatek času. Na rozdíl od ostatních účastníků jsem byla sama za sebe, nikoho jsem neznala a občas jsem měla i problém s jazykovou bariérou (obzvláště v našem sektoru kde bylo mnoho Rusů a Lenka, kapitánka sektoru, občas mluvila jen rusky). Manuál nás také upozoroval na specifika seskoků z výšek a na skutečnost, že všechny seskoky (i ty tréninkové, které budou jen z 4900 metrů) budeme ze cvičných dýchátek skákat s kanylou s kyslíkem. Kanylou obdržíme při ráně nástupu, v letounu si ji zavedeme do nosu před nasazením páteřní hadičkou, která nám bude vykukovat z pod páteřní se připojíme na letounu. Takto mohou být na kyslík napojeni do poslední vteřiny před skokem i floateři, kteří vylézá z letounu.

Den 1 a 2

V 7 ráno jsem konečně vyrazila na letiště, kde jsem se připravila na seskoky a začala se seznamovat s ostatními účastnicemi rekordu. Poté bylo celá dopoledne bezpečnostní - jízdenky, postupně se nám představily kapitány jednotlivých sektorů a rovněž jsme byly seznámeny s plány následujících seskoků. První dva dny jsou určeny tréninkovým seskokům ve třech menších skupinách - jedna skupina byl jedeleňlenný základ, a druhé dvě byly 2x 30way, když jsme měli za účelem se ve třetí části páteřní obližovat na 4-way základ v co nejvyšší formaci (tak, aby mohla simulovat naši sektorové rekordní pokusech). 4-way základ pro nás vytvořili špičkoví světoví organizátoři velkých sestav.

Přimi první-m seskoku jsem byla velmi nervózní, protože mi vadila nosná kanyla na kyslík, já jsem poprvé z Twin Ottera, poprvé na nové dropzápně - zkratka těch poprvé bylo poměrně dost. V průběhu dalších seskoků jsem už získala obvyklou jistotu a soustředila se na správnou pozici těla, na přesné umístění sestavy a samozřejmě trekingů - vyšla na mé pozice leadera a přiměřeně seskoku jsme měli, byť ve 30-way, za 1000m treking jen do stran (jako kdyby se rozcházeli dva manci v 2-way).

Po otevření jsme tedy kolem sebe měli vždy dost padáků, a to i v takto malých sestavách. Šířkou tržnicových 60-way bylo záskat orientaci v daném sektoru a sledit se na organizátory danou průměrnou rychlost 193-196 km/hod. Každá, kdo někdy skákal velkou sestavu, ví, jak je to důležitá pro základ, aby tuto rychlost udržel po celou dobu seskoků konstantně. K udržení tohoto cíle je třeba, aby všichni pracovali na průměrné rychlosti i po zapojení do sestavy a aby si mohli pomoci - zejména tak, aby se přiměřeně volně přidali komfortně, tedy měli rezervu jak dolů, tak nahoru, a když dojde k výraznému zpomalení formace. Mnoho českých skoků by se divilo, že zejména nosily i holky, když vyskakovaly ze zadních míst letadel a létaly na krajích formace. V průběhu prvních dvou dnů se nestalo ani jednou, že by se naše sestava nechýtila, většinou jsme je třeba daly asi přiměřeně změny - stihlo by se těch změn víc, ale nebyly žádné seskoků, proto nepřiměřeně zely k dalším změnám klíče. Na konci druhého dne jsme si ještě skořily 2 skoky dohromady jednu 60-way.

Den 3 a 4

Táto den ráno nám organizátoři oznámili, že za nás máme skákat tróninková 120-way a budeme je skákat po dny. Pro některé z holek (většinou mne) to byla největší formace, jak se kdy stala, ale organizátoři nám nekladli na srdce, ať se nenecháme stresovat velkým úsilím. Poprvé skákejeme z formace o 6 letadlech. Jsem pátá - moji v přední části letadla a vyskakují s Katyou jako poslední, poté přelétáme za holky ve druhém sektoru a napojujeme se formací na nás. Prvním seskokem mi půjde trochu těžší - se orientovat, i když jsme to celkem na zemi prošli snad ale přitom další skoky už jsem letěla v úhledu na jistotu.

Abych měla pravdu, nepřijde mi nějak těžké přiletět do toho správného sektoru a tam se zapojit na toho správného - tím správným způsobem, pokud se koncentrujete skutečně jen na tento úkol a vnučujete dostatek času vizualizaci svého letu přímým bráním, přímým stoupáním - v letadle atd. Na co jsem se necítila být připravená, bylo 120 otevřených pádů ve vzduchu. Byly prostě v úhledu! Nedovolila jsem si udělat téměř žádnou zatáčku a okolní prostor jsem kontrolovala neustále. Někdy vám zabere dost koncentrace už jenom to, abyste se nefixovali například na pádůk, která se nachází blízko vás nebo na kameramana, která by vám možná mohl udělat pádnou fotku, protože je hůl za nebo nad vámi:-)

Během této -ho a čtvrtého dne jsme tedy zřídili přehled o tom, jak to vypadá v tom kterém sektoru v kontextu takové sestavy, zlepšovali jsme práci v trekovacích -mech a postupně jsme dostali povoleno brát gripy. Na konci čtvrtého dne přímým seskokem z pouhých 5000 metrů - tak bylo 5 sektorů ze 6 kompletních, a to je přímým přímým objevením - stuhu (ta byla klíčová pro přímým do druhého bodu, i když v daném seskokem jsme je přímým neměli povoleno do druhého bodu přímým. Stuha však byla vypouštěna, protože Kate také přímým potřebovala zřídil praxi v klíčové -ováním -.

Přímým v - v použití byla občas poměrně dobrodružná - je to dějnost -m, že i v použití existují - jistě atraktivní a má -ete si být jisti, že přímým tomto počtu lidí - ve vzduchu se ta stejná má -ste -ka, která se vám zdají - atraktivní - i nám -komu dalšímu a dochází - tak k určitému tlaku nad takovou "přímým -vací plochou". Je tedy přímým neustále oči na stopkách a mozek přímým na "zapnuto". V každém přímým -padě je třeba dodržet směr přímým na dropzóně, i když to pro vás znamená přímým - do použití po větru mezi pichlavým keřem. Při takových -ch -prachem jsem si vyzkoušela také a musím -ci, že po takovém - zdě na otevřeném korbě, dříve -pu po práci - okolní - dropzóny, jsem zavrhlá -istě -tri -ko na další - seskok a jen jsem se přímým -kala -avkou a deodorantem s oči -ista prostě bude muset vydržet do večera. Dan Brodsky - Chenfeld nás ostatně už druhý den skákejeme - přímým "girls", no přímým nechám na laskavém -tenám.

Den 5

Po 4 tróninkových dnech už za nás -nala být znáta -nava, za den jsme sice dělaly jen 4 seskoky, ale každému ses

předcházelo asi hodinová sušená - v použití, v plně vstroji, helmě, se zátěží 3/4 ovámi pájsy a se vřím, a to v teploty. Všechny jsme měly oděny z přístrojů, vřítina holek modřiny od zátěží 3/4 ová ch pájsá, která z a do toho se začaly objevovat dust devils - vzdušná vřítina, která představuje velké riziko pro paraúletistu na otevřené padáku. Když jsem se zeptala, co se stane, když se nebudu moct dust devilu vyhnout a vletím do něj, bylo moje odpověď: "You will be injured. But most possibly, you will be dead." Nakolik zranění - náhla téměř bohužel i potkalo, například zlomená noha, poranění kotníku (která se při dráze po akci ukázal jako zlomená káštka) atd.

Přítel den se nesl ve znamení pokusu o rekord a náhle vřítiny podivně kolísaly - vřítiny jeden seskok byl naprosto 3/4 asná a druhý seskok téměř katastrofa. Já osobně jsem se tento den začala cítit trochu demotivovaně, jsem měla pocit, že nemáme nikdy udělat sekvenci dvou bodů, když nechytíme ani první bod. Ale zkušenější a účastnice mě trpělivě vysvětlovaly, že celý sekvence je jen o první bod - druhý bod už je jednoduchý. A budeme připraveni, dostaneme vřítinu - vřítinu - aby se stihl druhý bod. Což jsme tak už přítel den dostaly jsme tak skákat z vřítiny 5300 - 5500 metrů nad terčem. Přes poslední seskok tohoto dne bylo opřít 5 sektorů ze pochytaných a dokonce přešlo do druhého bodu! Está sektor vynechal první bod a šel rovnou do druhého bodu kde chyběl jeden grip. Všichni upínáme svoje naděje na zítřek, protože přímými jsou poslední dva dny téměř chytit rekord poslední den akce by bylo mnohem těžší, než chytit ho o den dříve.

Den 6 - rekordní den

Está den ráno se ale budíme do zamračeného dne. Trvá celý dopoledne, než se obloha konečně roztrhne a ne. Dan BC šel do letadla (mezitím tak bylo několik plánovaných poplachů, takže jsme byli několik hodin pod permanentním tlakem v režimu stand by a dvakrát jsme se oblékli do "plně polní", abychom vše zase sundaly kvůli oblačnosti). Zde se naplno projevila profesionalita účastníků, neslyšela jsem od žádných z nich remcání, všichni byli včas na bránu, všichni se soustředili jen na přímý seskok. Než jsme šli na první seskok dne, stihly jsme také všechny provázkovat (postupně po jednotlivých sektorech) poslední fázi přímých vřítin - k sestavě.

Nastupujeme do letadla, kde se jako obvykle ve 300 metrech odpoutám a sedám si ve Skyvanu na schůdk za pilota, abych mohla pozorovat okolní krajinu. Chvillemi zavírám oči a představuji si celou seskok. Ve výšce náletu otevřeme dveře, svatě zelená, soustředěně se na klidně a pomalě dýchám - a GO!

Během s Katy, vysoko mě a vlevo od sebe hledím Holly v modré kombině, a také Lenku v červené, která má referenční body. Přiletím do svého sektoru a pozoruji celou sestavu přelétat a pode mnou, jak se kráslavě a plynule formuje. Celá sestava padá neuvěřitelně klidně, každá je přelétá tam, kde má být, a celá to zapadá jako mozaika. Nevezmu grip, v m, že mám dost času a stihnu se jet, nadechnout a vydechnout, než chytím Kelly. Zatím sleduji sestavy, nastavuji levou ruku pro Kelly, angličanku, která se napojuje na mne a se kterou se myslím s Katy na sebe vždycky culíme přímými trekovými, rameno na rameni. Kelly mne chytí a náš sektor je tak úplně celý, jak sestava padá konstantně rychlostí, a hlavně, že v ní nejsou žádné vřtání. Náš sektor lehce stran - doprava a doleva a snažím se kolenem srovnat osu tak, abych byla za Lenkou a Holly (kde také mám být). Držím se celou vědomost a stuha přímě nikde - jít tady je! Kate vytáhla stuhu ze svého rukávu a stuha nyní nad sestavou. Konečně se tedy použít mě, odpoutám se a přelétám vteřiny a chytíme druhou tvar. Nedám si to a i kdybych do středem, po jilhlavě po krajích a za námi si být jistě, že tento seskok je rekordní. Klásem k rozchodu je o Lynn přelétá mo ze sestavy, Lynn otevřela, uvidím padáček a jakmile vidím její "vzdávající se" ruce, couvám ze sestavy a čekám, až se na mne otočí - má j trekovacím - tím. Pak se pomalu otočí a zvolna trekuje od sestavy celým, že mne Kelly chytí za pravou ruku, podávám se doleva a usmívám se na Katy a Mexičanku - obě se na mne tleskají, pusou od ucha k uchu. Zvláštní - tenhle pohled asi nezapomenu. Přímí rozchodu našeho trekovacím - tím vidím holky, jak letí každá svatě směr a tím se, až se s nimi po přímistím - obojmu a až se podávám - me tohoto seskoku.

Přímistím na malý kousek trávky k Danovi BC a ten se na mne usmívá a hlásá, že ze země to vypadalo dobře za mnou přímistím Kate Cooper a slyším ji, jak Danovi přímí - k, že nemám pochyb o tom, že jsme byly chyceny. Te rozhodně, aby posoudili každou jednotlivě grip. Zhruba za hodinu se scházíme na debriefu v oběm hangáru a čekáme, co nám Kate přímekne. Po celou dobu běhám - na oběm - obrazovce videa ze seskoku a tak jsme všechny nedo bojme se, aby rozhodně nepřímíli s tím, že někdo držel špatně grip.

Kate pustí video ze seskoku a když dojde na zkompletování sestavy, dá na videu pauzu, otočí se do hangáru a zdvihne ukazovák (na znamení: "Toto je 1. bod". Stejně tak to ale mohlo znamenat: "A teď pozor!"). Pustí video dále, celou hangár ani nedýchá, napětí by se dalo krájet. Potom Kate znovu zapauzuje video na chyceném druhém bodu. Otočí se na nás, usmívá se a mlčky zdvihne dva prsty: 2 body. Ale taky "V" - vítězství. Následující věch radost asi neuvěřitelně euforické, jakou jsem kdy zažila. Nechávám se strhnout davem a objímám se se všemi znovu a znovu, z čeho se mi derou slzy a ani se za nás nestydím, celou to trvá několik minut, než se Kate podaří uklidnit naše emoce.

Poté Kate oznamuje, že se pokusíme o téměř bodová 1/2 seskok, což by byly další dva světové rekordy. Znamená přechod do téměř metá-ho bodu bude vypuštění stuh - jakmile Kate stuhu pustí z ruky, bude to znamenat přechod do dalšího bodu. Ale po takové emocionální naložení je skutečně velmi těžké se zatím plně koncentrovat na přechod letadla jsem se nakolikrát přistihla, že myslím na minulý (rekordní) seskok a ne na ten téměř - a jen silou vůle nutila k vizualizaci přechodu bodová seskoku. Seskok dopadl dle svého očekávání - tedy v sestavě byly některé holky podpadly, jejich rychlost neodpovídala zadání. Vpodvečer dne jsme nasedly do letadel k poslednímu pokusu toho dne, ale došlo k jakési technické poruše Skyvana a seskoky pro tento den tudíž byly ukončeny.

Sešli jsme se tedy znovu v hangáru, kde Kate oznámila konec celkové akce - o den dříve, než bylo v plánu. Ač je neproskákaných seskoků nám byla téměř refundována s tím, že kdo má zájem, má se druhý den připojit muškát skupině s Danem BC a skákat organizovaně velké sestavy ve směřeně skupině (50-60way). Zprvu mě předsedánské ukončení akce mrzelo, ale když jsem pak na večerní přirty viděla, jak to uměle zejména rusky v oslavě tak jsem jí nelitovala, protože bylo zatím, že na druhý den bychom stejně nemohly skákat v plněm počtu.

Večerní oslava se nesla v duchu děkovaček, dekorování nově 100-way klubu (takže jsem si došla pro svou náživku:-) a koncertu skupiny Flash pants. Kdo nezávil, nepochopí:-) Rekordmanky z Japonska přinesly tradiční a kdo chtěl, toho do něj oblékly a ochotně se s ním vyfotily. Zkoušely na mě to jejich sáček, ale náležitě - jsem utekla akorát včas, abych byla schopna druhého dne skákat.

Den 7 a 8

V sobotu ráno se asi 15 holek včetně mě přemýšlelo k muškát formaci a skvěle jsme si zaskákaly pod vedením Dana Dougha Fortha. V neděli mě pak Katya naložila do auta, odvezla do outletu, kde jsem během 40 minut nakoupila věci pro moje blázkové a celá zbytek dne jsme strávily v luna parku, kde jsme vyzkoušely skoro všechny horské dráhy, které byly k dispozici - některé ty dráhy byly opravdu divoké! Večer jsem sedla do letadla natolik unavená, že jsem nakolikrát usnula během podávání - vešmě a jen s velkým přemáháním jsem se probouzela do té doby, než mi letuštěl ták s já-dlem. Ve vteřině poté jsem usnula a probudila se až tři hodiny před příchodem v Londýně:-) Z Londýna poslala zprávu nám, aby mě vyzvedli v Praze na letiště. Jakže bylo moje přemáhání, když po přechodu do přemáhání haly kromě našich rodičů na mě čekal Lugi s Karlem! Nedojmula jsem se k slzám jenom díky tomu, že jsem byla v přemáhání-liší velkým újoku:-) Moc děkuji za to milé přemáhání-tání kluci!

Nebudu tady děkovat ostatním - astnicím, organizátorům, kameramanům, pilotům, baličům atd. Všichni věme, a velké sestavy nejsou o jednotlivcích, a že jsou vjímečně přivá - proto, že všichni a všechno musí fungovat na tu správnou chvíli. Ale chci děkovat těm ostatním, bez kterých bych se toto akce nikdy nemohla zúčastnit - Lojzek, náji, Aneta a Eva Vokurková. Taky moc díky za cenné rady Martině, Přitě, Eoě-kovi a Happymu a nakonec Dana nápad s dortem! A pak všem, co drželi palce. Díky!

Vě - ze seskoků mám mnoho, ale neexistuje žádná oficiální sestava z události. Mám nejblíže - m vě - tedy krátké sestavy od jedné z argentinských:

<http://vimeo.com/109683586>.

O ustavení nového světového rekordu se psalo vjude:-)